

Suomen asema ja sen velvoitus.

Suurvaltojen edustajat ovat keskinäisissä neuvotteluissaan maailmansodan jälkeen käyttäneet sana maailmanrauha niin useasti ja niin vakuuttavassa muodossa, kuin olisi tämän aatteen toteuttaminen enää vain lyhyen ajan kysymys. Myönnettävä on, että sen lopulliseksi perilleviemiseksi tämän vuosikymmenen aikana tosiaankin on työskennelty enemmän ja hartaammin kuin milloinkaan ennen. Ovathan voimakkaat rauhanvirtaukset kansainvälisessä elämässä saaneet juhlallisen ilmaisunsa muun muassa Kansainliiton perustamisessa, jonka korkeimpana päämääränä on raa'an väkivallan poistaminen valtiollisten ristiriitojen selvittelyistä ja näiden ohjaaminen sovinnollisten ja oikeudenmukaisten ratkaisujen tielle. Ja samassa tarkoituksessa antoi jo Versaillesin rauhansopimuskin kymmenen vuotta sitten sitovia lupauksia aseiden yleisestä riisumisesta, sovelluttaen tätä periaatetta käytännössä kuitenkin vain voitettuihin.

Kaikista näistä pyrkimyksistä huolimatta on tähän päivään mennessä saatu aikaan varsin vähän sellaista, joka antaisi tositakeita kansainvälisen rauhan jatkuvalle säilymiselle. Sota ja rauha ovat edelleenkin vain kirjallisten sopimusten varassa, jotka historia jo monta kertaa on osoittanut suurten ristiriitojen syttyessä merkityksettömäksi liuskaksi kirjoitettua paperia. Kansainliiton arvovaltakin, johon turvallisuuden tunne Euroopassa pääasiassa perustuu, on jo muutamissa

käytännöllisissä tapauksissa ennättänyt pettää siihen asetetut toiveet. Tämä epävarma tilanne ei kuitenkaan ole estänyt eräitä maailmansodan kauhuilta säilyneitä valtioita arvioimasta omaa asemaansa niin turvatuksi, että ne yleistä asevarustusten vähentämistä odottamatta omalta kohdaltaan ovat ryhtyneet purkamaan puolustuslaitostaan. Tällainen suunta on tunnetusti päässyt valtaan Skandinavian maissa, joista Ruotsi ja Norja jo ovat huomattavasti vähentäneet puolustusvalmiuttaan ja joista Tanska, ensimmäisenä Euroopan kansoista, on aikeissa toteuttaa täydellisen aseista riisumisen.

Skandinavian maitten esimerkki on herättänyt vastakaikua meillä Suomessakin. Kommunisteista puhumattakaan, jotka kaikissa kysymyksissä saavat ohjeensa maailmanvallankumouksen päämajasta, ovat sosialidemokratitkin, jotka periaatteessa kyllä tunnustavat kansallisen puolustuslaitoksen merkityksen, käytännössä nyttemmin siirtyneet täysin kielteiselle kannalle kysymyksessä itsenäisyytemme aseellisesta turvaamisesta, suositellen kansallemme mitätöntä puolueettomuusvartiota uuteen tanskalaiseen malliin. Mutta n.s. porvarilliseltakin taholta on viime vuosien aikana saatettu julkisuuteen ja jopa eduskunnankin käsiteltäväksi ehdotuksia, jotka merkitsevät puolustuskykymme heikentämistä. Olemme saaneet kuulla, että maamme itsenäisyyttä ei pitäisi perustaa iskuvalmiiseen armeijaan ja laivastoon, vaan diplomaattisiin apukeinoihin, kuten kiinteään yhteistoimintaan reunavaltioiden kanssa ja suurvalloilta hankittaviin takuihin. Puolustusmenojen suuruutta valitellen on ehdotettu vakinaisen sotaväen korvaamista muka yhtä tehokkaalla mutta halvemmalla milii-sillä tai vaihtoehtoisesti palvelusajan lyhentämistä.

Yhteisenä piirteenä kaikille tällaisille ehdotuksille niin meillä kuin muuallakin on niiden perustelu aivan ylimalkaisilla lauseparsilla kansainvälisistä rauhantakeista, pienen

maan menestyksellisen puolustuksen mahdollisuudesta, kansan siveellisen puolustustahdon kasvattamisesta kulttuurikeinoin j.n.e. Ei yksikään niistä pohjaudu vakavaan kansainvälisen tilanteen ja oman historiallisen ja sotilaallisen aseman tutkimiseen. Tässä jos missään voidaan sanoa toivomuksen synnyttäneen ajatuksen. Tällainen menettely kansakunnan suurissa elinkysymyksissä on kuitenkin leimattava rikolliseksi kevytmielisyydeksi. Ja kun meillä on viitattu länsimaitten esimerkkiin tai tahdottu asettaa esim. Sveitsin sotalaitos ihanteelliseksi malliksi, on siihen huomautettava, että niinkuin jokaisella kansalla on oma historiansa, jolle sen on pysyttävä uskollisena, niin ovat ne perusteetkin, joille se olemassaolonsa ja kehityksensä laskee, vain sille ominaisia. Ja jokaisen sukupolven tielle osuu kysymyksiä, joista jälkipolvien onni ja menestys riippuvat, ja joiden oikea ratkaisu on mahdollinen vain näiden omien elinehtojen ja kansakunnan oman historiallisen tehtävän vakaan harkinnan perusteella.

Suomen kansan nykypolven osalle lankesi valtiollisen historiamme suurin ja kunniakkain tehtävä. Vieraan sorron alta on maamme astunut vapaiden, itsenäisten valtioiden joukkoon, pidellen nyt kohtalonsa ohjaksia omissa käsissään. Mutta tehtävämme ei suinkaan ole tähän päättynyt, vaan toinen yhtä tärkeä odottaa suoritustaan. Kalliilla verellä ostettu vapaus velvoittaa! Itsenäisyytemme säilyminen on tuleviksi ajoiksi turvattava, ja nykypolven asiana on luoda sille sellainen perustus, joka järkkymättä kestää myrskyjen rynnistyksen. Kansamme sisäistä elinvoimaa ei kukaan epäile. Tuho voi uhata meitä siis vain ulkoapäin, ja näin ollen nousee kysymys kansallisesta puolustuslaitoksestamme *elinkysymykseksi*, johon juuri meiltä nyt vaaditaan selvää, kaikista itsekkäistä pyyteistä vapaata vastausta.

Eräs Saksan tunnetuimpia sotilaallisia johtajia, kenraali Hoffman, on lausunut, että armeijaa ei luoda kymmenessä

vuodessa, vaan vaatii se kokonaisen sukupolven uskollisen, uutteran työn. Olisi senvuoksi kohtalokasta, jos puolustus-kysymyksemme käsittelyssä antaisimme helposti vaihtelevien hetkellisten tilanteiden ja lapsenkengissä astelevien aatevirtausten itseämme johtaa. Yhtä vähän kuin vieraat, oloihimme soveltumattomat kokeilut saavat meihin vaikuttaa, yhtä vähän voimme jättää tätä suurta kysymystä lyhytnäköisen puoluepolitiikan heiteltäväksi. Vain rauhan säilymisen tosiasialliset edellytykset ja maamme sotilaallinen asema voivat määrätä, mitä meidän on puolustuksemme turvaamiseksi tehtävä. Lyhyt katsaus näihin tekijöihin on omiansa selvittämään, missä määrin edelläesitetyt tai muut ehdotukset puolustusvalmiutemme vähentämiseksi nykyhetkellä voivat tulla kysymykseen.

I.

Rauhantakeet ennen ja jälkeen maailman-sodan.

»Ottaen huomioon kaikki yhdessä vaikuttavat tekijät ei mikään aikakausi ole koskaan näyttänyt enemmän soveltuvalta ihmiskunnan suuren unelman, ikuisen rauhan toteuttamiseen.» — Saksal. lausunto v. 1805, vuotta ennen Preussin katastroofia . . .

Versaillesin ja Trianonin rauhansopimuksissa asetettiin kansallinen yhtenäisyys ja itsemääräämisoikeus periaatteellisesti ratkaisevalle sijalle valtakunnallisten rajojen määrittämisessä. Kun vieraaseen valtio-yhteyteen joutuneiden kansallisuusryhmien tyytymättömyys ja niiden luonnollinen kansallisen eheytyksen kaipuu läpi aikojen on muodostanut sotien vaarallisimman sytykkeen, olisi tämä periaate teossa toteutettuna varmasti poistanut suurimmat ristiriidat kansainvälisestä politiikasta ja siten luonut vahvan pohjan saatutun rauhan jatkumiselle.

Silmäys nykyisen Europan karttaan riittää kuitenkin osoittamaan, että mainittujen rauhansopimusten määräykset yh-

teyttämisen sijasta mitä väkivaltaisimmin pirstoavat useita kansallisuuksia. Uudet valtakunnalliset rajat pilkkaavat varsinkin idässä kansallisen itsemääräämisoikeuden alkeellisimpiäkin vaatimuksia. Suurvaltojen rajoilla oli ennen maailmansotaa useimmissa tapauksissa vahva historiallinen perusta, ja vaikka ne eivät olleetkaan ihanteellisia, muodosti silloinen status quo eli olojen pysyttäminen ennallaan selvän periaatteen, jota voitiin puolustaa ja jonka taakse mielipiteet ainakin virallisesti saattoivat yhtyä.

Europan nykyisten valtiollisten rajojen väkivaltaisuus on tosiasia, jota Versaillesin rauhan sanelijatkaan eivät enää yritä salata. Parhaimman todistuksen siitä antavat toistuvat, tarkokkaat pyrkimykset hankkia noille epävarmoille rajoille mahdollisimman paljon takuusitoumuksia, kuten huonolle velkakirjalle ainakin. Mutta muutamat näistä ovat sellaisia, että kukaan ei niihin uhraa nimeään. Onhan m.m. eräs Englannin huomattavimmista valtiomiehistä vasta äskettäin lausunut, että Unkarin pirstominen, joka todellakin lähinnä muistuttaa Puolan kuuluisaa jakoa, välttämättömästi tulee johtamaan sotaan selkkauksiin, ellei tapahtunutta vääryyttä piakkoin rauhallisin keinoin korjata. Monet emämaastaan irroitettut kansalliset vähemmistöt saavat uudessa valtiollisessa yhteydessään nykyään kokea sellaista sortoa ja mielivaltaa, joka ennen maailmansotaa varmasti olisi kuohuttanut koko Europpaa, mutta nyt sodan jälkeen pimenee toisten ja paljon suurempien kansainvälisten ristiriitojen varjoon. Europan nykyään puhtain kansallisuusvaltio, Itävalta, ei saa toteuttaa itsemääräämisoikeuttaan kysymyksessä Saksaan liittymisestä. — Ennen maailmansotaa Europa tuns vain pari kolme alueellista riitakysymystä, ja sillä oli vain yksi vaarallinen myrskykeskus Balkanin niemimaalla. Nyt on tuollaisia kysymyksiä kymmenittäin, ja halki koko maanosan Itämerestä Mustaanmereen asti ulottuu nyt leveä vyö-

hyke, josta myrsky milloin tahansa voi puhjeta. Ja siitä itään jätti sota jälkeensä suunnattoman mätäpaiseen, jonka tihkuva märkä uhkaa koko Europpaa ja sen yhteiskuntarakennetta hitaalla mutta varmalla kuolemalla.

Kansalliset ja alueelliset ristiriidat eivät sitten Napoleonin aikojen ole olleet Europpassa niin suuria kuin nykyhetkellä, ja niiden rinnalle on auennut uusi, vielä vaarallisempi juopa kahden eri maailmankatsomuksen välille.

Kaikesta tästä huolimatta Europa toivoo rauhan säilyvän, kääntäen katseensa Kansainliittoon, asevarustusten vähentämiskonferensseihin, Kelloggin ja Litvinovin sopimukseen, jotka näyttävät todistavan kansojen hyvästä yhteisymmärryksestä. Ne, joihin maailmansota ei ole iskenyt kirveleviä haavojaan, ovat jo valmiit unohtamaan, miten monesta juhlallisesti vahvistetusta ikuisesta rauhasta menneiden aikojen historia tietää kertoa ja miten kaikki tällaiset sitoumukset tähän asti aina ovat jääneet vain hurskaiksi unelmiksi. Ja kohtalon ivaa on, että juuri suurimpien sotien edellä on usko pysyvään rauhaan ollut voimakkain.

Ei ainoastaan tämä, vaan kaksi sitä edeltävääkin vuosisataa alkoi pitkäaikaisilla suursodilla. Kun ne myrskyt, jotka Ranskan suuri vallankumous oli nostattanut, hetkeksi olivat tauonneet, kirjoitti muuan lehti Europan keskuk- sessa v. 1805: ”Ottaen huomioon kaikki yhdessä vaikuttavat tekijät ei mikään aikakausi ole koskaan näyttänyt enemmän soveltuvalta ihmiskunnan suuren unelman, ikuisen rauhan toteuttamiseen.” Mutta vielä samana vuonna murskasi Napoleon Itävallan ja sitä seuraavana Preussin! Kansainliitollakin on jo ollut edeltäjänsä, joihin omana aikanaan kiinnitettiin suuria toiveita. Pyhän allianssin kongresseissa käytettiin maailmanrauhasta yhtä juhlallista ja vakuuttavaa kieltä kuin Genevessä konsanaan. . . Aachenin kongressissa v. 1818 tuli ”ikuisen rauhan unikuvan, joka hallitsi näänty-

nyttä maailmaa ja joka oli syntynyt suurvaltojen yhteisen suojeluksen alla, nyt saada pysyvä keskusvirastonsa säännöllisesti pidettävien kokousten muodossa.”

Kun valtiomiehet useissa maissa nykyisen tilanteen epävarmuudesta huolimatta hyvin vakuuttavasti puhuvat rauhan säilymisen suurista takeista, emme saa unohtaa, että samantyyppiset lausunnot olivat muodissa myös juuri ennen maailmansotaa. Ruotsissa annettiin valtiopäiville kesäkuun 7 p:nä v. 1914 seuraavanlainen sosialidemokraattinen esitys, jonka allekirjoittajien joukossa oli kaksi myöhempää ulkoasiain ministeriä:

”Ja mitä tulee maailmanpalon uhkaavaan vaaraan arvaamattomine seurauksineen myöskin meille, ei ole mitään oikeutta maalata tilannetta virallisessa selostuksessa yksipuolisesti mustalla, viittaamalla jännittyneisiin hetkiin pari vuotta sitten, jotka onnellisesti on voitettu, ja jättämällä huomioonottamatta sen helpottumisen, joka on tapahtunut Englannin ja Saksan ristiriidan laukeamisella. Viimeiset merkit viittaavat jopa siihenkin mahdollisuuteen, että tuo vanhempi ja menneitten muistojen takia vielä arempi vastakohta Ranska—Saksa on kaikkea muuta kuin voittamaton.”

Ja samassa tilaisuudessa rauhoitti muuan tunnettu poliitikko mieliä vielä seuraavalla verrattomalla lausunnolla:

”Venäjä ei enää voi tehdä mitä se tahtoo, sillä uudemman ajan poliittinen, taloudellinen ja henkinen kehitys sitoo sen, kuten kaikki muutkin maat, tuhansin sitein maailmanpolitiikkaan, joka peruuttamattomasti on suunnattu yhteisymmärrystä ja rauhallisia ratkaisuja kohti johtaville laduille. Senkautta, että suurvaltojen lukumäärä on lisääntynyt, on myös se kontrolli, jonka ne toisiinsa kohdistavat, tavattomasti kasvanut. Mitä enemmän tähän asiaan syvennyn, sitä selvemmin esiintyy

minulle meidän suuri säikähdysimme ja siihen perustuva varustelukuumeemme suunnattomana huijauksena. Pakokauhutunnelmaan on vastattava: meillä on ollut satavuotinen rauha, sotaisten selkkausten vaarat väistyvät tieltämme yhä enemmän ja ovat juuri nyt pienemmät kuin milloinkaan ennen.”

Vain muutamia viikkoja myöhemmin oli tämä satavuotinen rauha enää vain kaunis muisto ja historian verisin sota järkyttävä tosiasia, jonka edessä Ruotsin sosialidemokratitkin kiitollisina ajattelivat huijausta ja pakokauhutunnelmaa, joiden ansiosta Ruotsi *vielä silloin* suurella sotilaallisella valmiudellaan pystyi turvaamaan puolueettomuutensa!

Kun nykyään sanotaan, että niiden kärsimysten jälkeen, joita ihmiskunta maailmansodassa on saanut kokea, rauhan uusi häiriintyminen ei ole todennäköistä, ja että siinä tapauksessa, että jokin yksityinen valtio nyt ryhtyisi väkivallan käyttöön, Kansainliitto tulisi puuttumaan asiaan ja ratkaisemaan ahdistetun valtion kohtalon oikeuden eikä meidän heikon voimamme mukaisesti, osoittaa se hämmästyttävää todellisuudentajun puutetta. Historia on jo ennättänyt antaa tähän oman vastauksensa useampaankin kertaan viimeisen kymmenen vuoden kuluessa. Tällä ajalla on jo kerran vieraan maan pääkaupunki väkivalloin anastettu: Vilnan n.s. kaappaus. Erään toisen kerran on vieraan maan kaupunkia pommitettu sen asukkaita surmattu: Korfun n.s. hyvitykset. Eräältä toiselta maalta on sen alueita vallattu ja tämän alueen kansalaisilta riistetty kansalaisvapaudet: Ruhrin n.s. miehitys. Muuan pieni kansa on sortunut vapaustaistelussaan kahta europalaista suurvaltaa vastaan: Riffien n.s. kapina. Näiden tapausten nimittämistä oikealla nimellään on huolellisesti vältetty kansainvälisissä keskusteluissa, mutta harjoitettu sotilaallinen väkivalta ei silti ole tullut tekemättömäksi.

Puolan ja Venäjän sodassa ei tällainen kierteleminen kuitenkaan enää ollut mahdollista. Ja kysyä täytyy, minkä verran Kansainliiton arvovalta näissä selkkauksissa on pystynyt oikeutta suojaamaan tai edistämään?

Sotilaallinen väkivalta on Europassa yhä edelleenkin kurssissa ”politiikan jatkona toisin välinein”, ja juhlalliset sitoumukset sitovat yhä edelleenkin etupäässä sotilaallisesti heikompaa.

Kellogin sopimus, joka julistaa sodan pannaan kansallisen politiikan välineenä, ei vielä toistaiseksi ole astunut voimaan. Ja epäiltävää on, pystyykö se paljoakaan muuttamaan nykyistä olotilaa ja lisäämään rauhan todellisia takeita. Ne diplomaattiset takaportit, joita erinäiset suurvallat siinä ovat itselleen varanneet, panevat pelkäämään, että sekin tulee jakamaan aikaisempien valtiollisten sitoumusten kohtalon.

Kansainväliset konferenssit asevarustusten rajoittamisesta eivät myöskään ok toistaiseksi johtaneet käytännöllisiin tuloksiin. Maalla ovat sotavarustelut melkein kaikissa maissa päinvastoin lisääntyneet. Ranskassa on astunut voimaan uusi laki, joka ennen kuulumattomassa määrässä asettaa kansan kaikki voimat puolustuslaitoksen käytettäväksi. Europan porvarillisten valtioiden sotilasmenot ovat nykyään suuremmat kuin viimeisenä vuonna ennen maailmansotaa ja viiden viimeisen vuoden ajalla ne ovat kohonneet yhdellä miljardilla kultamarkalla. Armeijoiden rauhanvahvuus on tasan 300,000 miestä suurempi kuin v. 1914 ja sotilaallisesti koulutetut reservit ovat kaksinkertaistuneet. *Neuvostovenäjän* sotilaalliset ponnistukset ovat kuitenkin kaikkein suurimmat. Sen sotilasmenot ovat viiden vuoden aikana enemmän kuin kolminkertaistuneet ja sen armeijan vahvuus on sotatapauksessa suunniteltu 15 miljoonaksi mieheksi. Asevelvollisten palvelusaika on siellä nykyään pisin koko maailmassa! Jo neljä vuotta sitten saattoi puna-armeijan ylipäällikkö virallisesti todeta, että:

”Armeijamme kasvaa luvultaan ja kunnoltaan, vastustajiemme tyytyessä nykyisen tilanteen säilyttämiseen. Niin on jokainen kuluva vuosi meille voitoksi. Kohta me olemme voimakkaampia kuin kaikki kapitalistiset valtiot!”

Maailmansodan esimerkki on osoittanut tällaisen suunnattoman varustelukilpailun suureksi rauhaa uhkaavaksi vaaraksi. Vaikka se tapahtuisikin puolustuksen turvaamisen luvallisessa tarkoituksessa, on se omiaan lisäämään sähköistä jännitystä valtojen keskinäisissä suhteissa. Paikallinen tapaus myrskykeskuksessa, kuten Sarajevon laukaus vuonna 1914, voi silloin sytyttää maailmanpalon, jossa entiset ystävätkin olosuhteiden pakosta äkkiarvaamatta voivat muuttua verivihollisiksi.

Kansainväliset ristiriidat, vääryys, väkivalta ja keskinäisen luottamuksen puute hallitsevat nykyhetkellä Eurooppa yhtä yksinvaltaisesti kuin ennen maailmansotaa. Kylmien tosiasioiden rinnalla ovat kaikki rauhan näennäiset takeet aivan liian epävarmoja, jotta yksikään tulevaisuudestaan vastuuntuntoinen kansa, voisi kohtalooan kansainvälisten turvallisuussopimusten varaan heittää.

Kun Tanskan hallitus kaikesta tästä huolimatta nyt kuitenkin aikoo hävittää maansa puolustuslaitoksen, on meidän todettava, että toiset syyt kuin voimassaolevien sopimusten kunnioitus ja niihin perustuva turvallisuuden tunne ovat olleet siihen määrävänä vaikuttimena. Tämä toimenpide on nimittäin jo itsessään vakava rikkomus Kansainliiton perussääntöä vastaan, joka ei ainoastaan velvoita jokaista kansaa riittävään omaan puolustusvalmiuteen vaan vieläpä kansainväliseen avunantoonkin sotilaallisin voimin. Maa, joka on riisunut aseensa, ei siihen pysty, ja n.s. puolueettomuusvartion säilyttäminen on vain harhauttamisyritys tämän kyvyttömyyden salaamiseksi. Mutta kuinka voisi joku, joka

tällä tavoin omalta kohdaltaan kieltäytyy täyttämästä sopimuksen velvoituksia, milloinkaan vedota sen oikeuksiinkaan? Ja minkä arvoisia ovat sopimukset, jos niitä näin mielivaltaisesti ja itsekkäästi saa tulkita? Tanskan menettely on vain omiaan todistamaan, että yhteisen edesvastuun ja siitä syntyvien velvollisuuksien tunne ei vielä ole elävänä edes Kansainliitossakaan!

II.

Itä ja länsi.

»Älkää unohtako, että me olemme vastuussa kommunismin kansainvälisestä leviämisestä. Puna-armeijamme on kommunistisen internationalen etujoukko; tämän antaessa siihen merkin sen on hetken lyötyä aloitettava voitokas etenemisensä, joka tekee historiaa. Älkää milloinkaan kadottako tätä päämäärää silmistänne! Lenin sanoi, että maailmavallankumouksen kohtalo ratkaistaan kahtena, kolmena taistelupäivänä. Me tulemme uhraamaan kaikkemme kommunismin lopulliseen voittoon koko maailmassa. Pääansio siitä on kuuluva mahtavalle, ankaran kurin ja Leninin hengen eläyttämälle puna-armeijalle.» — Kansankomissaarien neuvoston puheenjohtaja Rykov sotilasjohdolle v. 1925.

Se ristiriitojen sekava vyyhti, jonka maailmansodan pakko-rauha on heittänyt Europan kansojen selvitettäväksi, on realismillaan jo ennättänyt särkeä meidänkin unikuvamme ikuisen rauhan säilymisestä. Mutta kansainvälisessä elämässä on kuitenkin muutamia valokohtia, joiden nojaan parempi tulevaisuus ehkä vielä voidaan rakentaa. Valtiollisista vastakohdistaan huolimatta on kaikissa europalaiseen kulttuuripiiriin kuuluvissa kansoissa todettavissa voimakkaasti kasvava pyrkimys yhteisymmärrykseen. Neuvottelut asevarustusten rajoittamisesta johtanevat lopulta tosituloksiinkin. Mutta sitä uhkaavammalta näyttää se juopa, joka nyt leviämistään leviää tämän sivistysmaailman ja idän kommunistisen

valtioliiton välille. Itä ja länsi ovat jo ammoisista ajoista seisoneet vastakkain, mutta milloinkaan eivät niiden ristiriidat ole olleet niin sovittamattomia kuin nykyhetkellä. Jo vanha Venäjä oli imperialistisine pyyteineen vaarana naapurilleen, ja sen edut taistelivat lännen mahtavimman valtakunnan Englannin etuja vastaan. Vallankumous ei ole näitä olosuhteita muuttanut. Mutta niiden lisäksi on nyt tullut sellaisia siveellisiä vastakohtia, joita mikään politiikka ei ajan pitkään voi tasoittaa. Kaksi toisistaan niin periaatteellisesti eroavaa yhteiskunnallista järjestelmää kuin porvarillinen ja bolshevistinen eivät mahdu vierekkäin.

Venäjän ja Englannin etujen ristiriita on ollut pysyväistä laatua, jatkuen katkeamattomasti läpi koko yhdeksännen-toista vuosisadan ja laueten sitten vain kymmenen vuoden ajaksi yhteisten, vv. 1907—1917 Saksaa vastaan kohdistuvien intressien vuoksi.

Venäjän kaltainen suunnaton mannermaa-valtio voi järjestää kauppavaihtonsa ulkomaailman kanssa tyydyttäväksi vain talvellakin avointen vientisatamain avulla, joten niiden omistaminen on sille melkein elämän välttämättömyys. Jo entinen Venäjä suuntasi katseensa senvuoksi kohti valtameriä lännessä, etelässä ja kaukaisessa idässä, ja sen politiikka oli valtauspolitiikkaa. Sen ikivanhat ponnistelut Mustanmeren avaamiseksi ovat tunnettuja. Itä-Aasian sodassa taisteltiin Tyynenmeren rannikon herruudesta. Tämän tuloksena oli raskas tappio, jonka jälkeen Venäjä uudelleen kääntyi etelään, Persianlahdelle ja Mustallemerelle. Mutta kaikkialla, minne se vain pyrkiin, se kohtasi Englannin, joka ei voinut sallia asemaansa merten valtiaana uhattavan. Sillä hyökkäystä merelle seuraisi sotilaallisia toimenpiteitä kaupan ja merenkäynnin turvaamiseksi, jotka puolestaan taas avaisivat uusia teitä Venäjän asevoimaiselle etenemiselle.

Bolshevistinen vallankumous marraskuussa v. 1917 rikkoi

taas sen venäläis-englantilaisen rintaman, jonka määrätty yhteisetu kymmenen vuotta aikaisemmin oli muodostanut. Tsaarinvallan viimeinen sota ei ollut avannut Mustanmeren lukkoa. Uusi Venäjä sai päinvastoin nähdä, miten reuna-valtioiden ja Suomen itsenäistymisen ryösti siltä sen arvokkaimmat Itämeren satamat. Avomeren tarve on nyt käynyt sille entistä polttavammaksi. Ja voimien varttuessa se siirtyy entistä häikäilemättömämpään hyökkäykseen. Julkea kommunistinen kiihoitus ja kapinan lietsominen sellaisissa ensiluokan myrskykeskuksissa kuin Intia ja Kiina todistavat, että

neuvostohallitus ei säikähdä tarttumasta soihduun, jonka kipinöistä uusi entistä tuhoavampi maailmanpalo milloin tahansa voi syttyä.

Pintapuolisellekin katsojalle täytyy tämän riittävästi osoittaa, että etukysymysten ristiriita Venäjän ja Englannin välillä on nyt syvempi kuin koskaan ennen. Tätä tosiasiaa ei edes Englannin uusi sosialistinenkaan hallitus pystyne muuttamaan. Diplomaattisten suhteiden todennäköinen uudelleensolmiaminen tulee antamaan neuvostohallitukselle vain entistä vapaamat kädet vallankumoukselliseen myyräntyöhönsä.

Mutta itä ja länsi eivät seiso vastakkain vain Aasian kaukaisilla ääriillä. Neuvostovenäjä ei ole unohtanut menettämiään Itämerenkään satamia. Ilmeistä on, että Pietari epäedullisten jääsuhteittensa takia ei pysty tyydyttämään Venäjän Itämeren kaupan tarpeita. Pohjoisten reuna-valtioiden alueelle on täten muodostunut tärkeä venäläinen intressipiiri. Ja Neuvostoliiton hyökkäyksellinen asenne on täälläkin jo useamman kerran käynyt kouraantuntuvaksi. Me muistamme kommunistisen vallankaappausyrityksen Virossa viisi vuotta sitten ja sen osan, jota moskovalaisen Kominternin asiamiehet siinä näyttelivät. Ja vain muutamia kuukausia sitten on

Neuvostoliiton kauppasopimus Latvian kanssa tämän maan viranomaisten taholta leimattu naamioksi moskovalaiselle vakoilu- ja kiihoitusjärjestelmälle. Sytykkeitä tulipalolle ei siis täälläkään ole puuttunut. Mutta venäläisten etukysymysten keskitys Itämerelle vetää myös Englannin huomion välittömästi puoleensa. Tälläkin alueella on siten suuret edellytykset yhtäkkiä muuttua suursodan näyttämöksi voimien mittelystä idän ja lännen välillä. Meille Suomessa se merkitsee siinäkin tapauksessa, että onnistuisimme välttämään osallistumisen sotaan, puolueettomuuden loukkauksen vaaraa, sillä Ahvenanmaan saaristo, Suomenlahden ulkosaaret ja Suomen rannikkokin muodostaisivat silloin ensiluokkaisia sotatoimien perustoja, jotka kumpikin puoli mielellään tahotoisi vallata, ja josta vain suomalainen asevoima voisi heitä pidättää.

Neuvostoliiton ulkopoliittikka ei kuitenkaan ole ainoa aihe vakavaan huoleen pysyvän rauhan mahdollisuuksista idän ja lännen välillä. Ristiriidat Englannin kanssa, voimakas sotilaallinen valmistautuminen aseellisten ratkaisujen varalle ja suuri mielenkiinto itsenäisten valtioiden satamiin meidän välittömässä läheisyydessämme ovat tosin määräävinä piirteinä neuvostovallan imperialismille. Mutta niiden takana hämmöittää toisia, sisäpoliittisia tekijöitä, jotka ajan pitkään voivat muodostua yhtä vaarallisiksi kaikille Neuvostovenäjän naapureille.

Neuvostohallituksen vuonna 1926 toimituttaman väenlaskun mukaan teki Neuvostoliiton asukasluku sanottuna vuonna 147 miljoonaa henkeä. Venäläiset asiantuntijat laskevat valtakunnan väestön lisääntymisen vuoden 1922 suuren nälänhädän jälkeen vuosittain viiteen miljoonaan. Euroopalaiset tilastotieteilijät arvioivat sen vähän pienemmäksi. Se voitaneen laskea 3—4 miljoonaksi, jolloin se jo on suurempi kuin minkään muun valtion maailmassa, Kiinaa mukaan

lukematta. Jos väkiluvun kasvua tulee jatkumaan tällä vauhdilla, eivätkä mitkään merkit toistaiseksi osoita sen keskeytymistä, tulee Neuvostoliitto kymmenen vuoden kuluttua käsittämään väestön, jonka lukumäärä lähentelee 200 miljoonaa.

Tässä Neuvostoliiton asutuspaineen ainutlaatuisessa lisääntymisessä ei olisi mitään levottomuutta herättävää, jos sen väestön toimeentulo omassa maassa tulevaisuudessakin olisi turvattu. Mutta Venäjän nykyinen kommunistinen järjestelmä on jo osoittautunut kykenemättömäksi järjestämään tuotantoa sellaiselle pohjalle, että työ- ja ansiomahdollisuudet olisivat taattuina nykyhetkenkään väestölle. Maan suunnattomista luonnonrikkauksista huolimatta yleinen köyhyys lisääntyy vuosittain kasvavassa määrässä. Nälänhätä on jo muuttumaisillaan ajoittaisista kriiseistä pysyväksi ilmiöksi. Teollisuuden alalla noin vuosi sitten alkanut vakava pulakausi näyttää myös vakiintuvan pysyväksi. Neuvostoviranomaiset selittävät tosin, että uudet kollektiivitaloudet, Siperian maanviljelys ja laajeneva teollisuus pystyisivät kuluttamaan väestön koko vuotuisen lisääntymisen. Siperiaan siirretäänkin vuosittain parisataatuhatta talonpoikaa. Mutta Trotskin julkaiseman tilaston mukaan virtaa tämäkin uudisasutus toimeentulomahdollisuuksien puutteessa jo muutaman vuoden kokeilun jälkeen maaseudulta takaisin kaupunkiin, muodostaen siellä työttömien kurjaliston. Ja Vargan tunnustuksen mukaan Kominternin viimevuotisessa kongressissa siirtyy Europan Venäjällä vuosittain puoli miljoonaa talonpoikaa samoin maaseudulta kaupunkiin nykyisen kolmeen miljoonaan kohoavan työttömäni armeijan jatkoksi. Viimemainittu ylittää teollisuudessa työskenteleväin lukumäärän jo 150 prosentilla. Nämä numerot puhuvat sellaista kieltä, että kysyä täytyy, millaiseksi tilanne vuosien vieressä tuleeekaan kehittymään! Se johtopäätös ei ole vältettävissä, että Venäjä ei ainoastaan ole vai-

pumassa samanlaiseksi köyhälistönmaaksi kuin Kiina ja Intia, vaan että sen koko talouselämää uhkaa ennenkuulumaton romahdus.

Tämä Venäjän sisäinen kehitys merkitsee länsimaiselle kulttuurille ja yhteiskuntajärjestykselle erinomaisen suurta vaaraa. Köyhtynyt Venäjän kansa ei voi muuttua europalaiselle sivistykselle hyödyllisten aatteiden kannattajaksi. Neuvostoliitto tulee pysymään idän barbaarivaltiona, jonka ajatusmaailma ei ole meille ainoastaan vieras vaan jopa vihamielinenkin. —„Pois lähimmäisenrakkaus! Mitä me tarvitsemme on vihaa! Meidän on osattava vihata. Vain siitä hinnasta me tulemme valloittamaan maailman!” Näin lausuu *kansanvalistusasiain* komissaari Lunatsharski eräässä puheessaan, paljastaen sillä bolshevistisen valtioaatteen koko perusrakenteen. Tämän vihan kylvön täytyy Venäjän kansan jatkuvasti kurjistuessa ja liiallisesti lisääntyessä lopulta muuttua slaavilaiseksi, rajojen yli ulospäin purkautuvaksi paineeksi. Mutta silloin tullaan sen naapureilta kysymään, miten ne ovat valmistautuneet etuvartiotehtäväänsä lännen kulttuurin puolustustaistelussa idän villiintyneitä laumoja vastaan!

III.

Neuvostovenäjän rauha.

»Leniniläisyys kieltää kaikki pasifistiset teoriat »sotien poistamisesta» ja näyttää työläismassoille ainoan tien, joka vie päämäärään: kapitalismin kumoaminen. Mutta kapitalismin kumoaminen on mahdoton ilman väkivaltaa, ilman aseistettua kapinaa ja köyhälistön sotia porvaristoa vastaan. Maailmanvallankumouksen nykyisessä vaiheessa ovat, kuten Lenin on osoittanut, köyhälistön vallankumoukselliset kansalaissodat porvaristoa vastaan, *köyhälistön diktatuurin sodat porvarillisia valtioita vastaan välttämättömiä*. Senvuoksi ei köyhälistö voi olla *jokaista* sotaa vastaan.» — Kominternin VI maailmankongressin teesit. II Osa: Köyhälistön suhtautuminen sotaan.

Edellisessä olemme jo osoittaneet Neuvostovenäjän ulkopolitiikan todellisen luonteen. Kommunistisen opin peruspiirteenä on, kuten Lunatsharskikin tunnustaa, leppymätön viha muihin yhteiskuntamuotoihin ja imperialistinen valloitus halu. Niinkuin Ranskan suuren vallankumouksen johtajat aikoinaan katsoivat sotaa naapureita vastaan uusien aatteittensa ristiretkeksi, tahtoen muka vapauttaa ajastaan jäljelle jääneet kansat ranskalaisin sotavoimin, samalla tavalla pyrkii nyt Neuvostoliittokin laajentamaan valta-alueitaan. Virallisesta rauhantilasta huolimatta se käy salaista, epävirallista sissisotaa koko maailmaa vastaan. Sen johtavan elimen, Kommunistisen internationalen (Kominternin) osallisuus kumouksellisiin yrityksiin ja väkivallantekoihin eri osissa Eurooppaa on lukemattomia kertoja sitovasti todistettu.

Tämä Neuvostoliiton sotainen asenne ei kuitenkaan ole estänyt sitä kerta toisensa jälkeen vakuuttamasta ehdotonta rauhanrakkauttaan. Viimeksi joulukuussa viime vuonna sen ulkoasiainkomissaarin apulainen Litvinov on esittänyt Kansainliiton aseistariisumiskonferenssin valmistavalle komissio-

nille hallituksensa ehdotuksen asevarustusten vähentämisestä. Tunnettuja ovat myös ne erikoistoimenpiteet, joihin neuvostohallitus on ryhtynyt n.s. Kelloggin sopimuksen voimaansaatamiseksi Neuvostoliiton ja sen naapurien välillä. Tämä rauhaninto ei ole ainoastaan ristiriidassa Neuvostoliiton suunnattomien, kaikkien muiden maiden sotilaalliset uhraukset moninkertaisesti ylittävien sotavarustelujen kanssa, joita jo edellä I. osassa on ohimennen selostettu, ja sen räikeän kehoituksen kanssa, jonka tämän saman maan pääministerin tuolilla istuva mies on sotilasjohdolle heittänyt (II. osan johtolause), vaan myöskin niiden virallisten päätösten kanssa, jotka kommunistinen (III.) internationale VI:nnessa maailmankongressissaan Moskovassa 17/VII—1/IX 1928 on hyväksynyt ja jota seuraavassa tulemme selostamaan.

Valmistavana toimenpiteenä tälle kongressille III. Internationale julkaisi selostuksen. Kommunistisen internationalen toiminnasta V:nnen ja VI:nnen kongressin väliajalla. Tämä selostus, joka käsittää 682 sivua, kertoo kaiken, mitä maailmassa on tehty vv. 1924—1928 kansalaissotien valmistamiseksi ja siirtomaakapinain lietsomiseksi. Tähän asiakirjaan vedoten Yhdysvaltain ulkoasian ministeri syyskuussa v. 1928 ilmoitti neuvostohallituksen tunnustamisen mahdolltomaksi, syystä että se on solidaarinen tässä virallisessa julkaisussa esitetyn kumouksellisen toiminnan kanssa.

Tämä kongressi on vahvistanut III:nnelle Internationalelle uuden ohjesäännön ja hyväksynyt sille uuden ohjelman, jonka lisäksi se vielä on julkaissut sarjan päätöksiä ja teesejä „taistelusta imperialistisia sotia vastaan ja kommunistien tehtävistä.”

1. III:nnen internationalen uusi ohjesääntö.

Kommunistinen internationale on:

„Maailman köyhälistön vallankumouksellisen liikkeen johtaja ja järjestäjä.....” (§ 1).

„*Kommunististen puolueitten ja kommunistisen internationalen jäsen on jokainen, joka tunnustaa asianomaisen maan kommunistisen puolueen ja kommunistisen internationalen ohjelman ja ohjesäännöt... alistuu kaikkiin puolueen ja kommunistisen internationalen päätöksiin . . .*” (§ 3).

„Kommunistisen internationalen kongressien, sen alaosastojen puoluepäivien tai niiden johtavien puolue-elinten tehtyä päätöksen, *on tämä päätös ehdottomasti toteutettava . .*” (§ 5 c).

„Toimeenpaneva komitea on kommunistisen internationalen johtava elin maailmankongressien väliajoilla. Se antaa ohjeita kommunistisen internationalen kaikille alaosastoille ja valvoo niiden toimintaa.” (§ 12).

„Kommunististen puolueitten täytyy olla valmiita jatkamaan toimintaansa lainvastaisesti. *Kommunistisen Internationalen toimeenpaneva komitea on velvollinen avustamaan puolueita lainvastaisen toiminnan valmistelussa.*” (§ 36).

Näistä lainauksista selviää, että kaikki III:n internationalen alaosastot, s.o. kaikkien maiden kommunistipuolueet, ovat ehdottomasti sidottuja III:n internationalen kongressien päätöksiin, ja siis myös alempana selostettaviin VI:n kongressin ohjelmapykäliin. Mutta kaikki neuvostohallituksen jäsenet ovat myös Venäjän kommunistipuolueen jäseniä, joka puolue on III:n internationalen johtava alaosasto. Hekin siis ovat sidottuja tämän ohjesääntöön, ohjelmaan ja päätöksiin. Mutta tämän lisäksi on kansankomissaarien neuvoston puheenjohtaja Rykov myös K.I:n toimeenpanevan keskuskomitean jäsen, joka komitea on nimenomaan

velvollinen avustamaan Venäjän ulkopuolella olevien kommunistipuolueiden valmisteluita lainvastaiseen toimintaan.

Lienee vielä paikallaan huomauttaa, että poliittinen valta siinä puolueessa, joka diktatoorisesti hallitsee Venäjää, on tämän puolueen poliittisen byron, Politbyron käsissä. Mutta Politbyro kontrolloi yhtäikaa neuvostohallitusta ja III:tta internationalea. Sen jäsenet ovat samalla joko neuvostohallituksen tai K. I:n toimeenpanevan keskuskomitean jäseniä. III:nnen internationalen ja sen elinten kongressit pidetään Moskovassa neuvostohallituksen suojeluksen alaisina. Alkuvalmistukset VI:nteen maailmankongressiin, jossa vallankumouksellisen liikkeen ja „köyhälistösodan” uudet periaatteet määriteltiin, suoritti neuvostohallitus samana vuonna kuin se virallisesti osallistui Geneven valmistavaan aseistariisumis-konferenssiin.

2. III:nnen internationalen ohjelma.

„Kommunistinen internationale on ainoa kansainvälinen valta, jonka ohjelmana on köyhälistön diktatuuri ja kommunismi, ja joka avoimesti esiintyy kansainvälisen köyhälistön vallankumouksen järjestäjänä.”

Tämä ohjelma on toteutettavissa ainoastaan siten, että köyhälistö anastaa itselleen vallan. Mutta

„Köyhälistön vallan anastus ei ole mikään rauhallinen valtaus . . . Vallan anastus on porvarillisen vallan väkivaltaista hävittämistä, kapitalistisen valtiokoneiston rikkilyömistä . . .”

„Kommunistit halveksuvat mielipiteittensä ja tarkeitustensa peittelemistä. He selittävät avoimesti, että heidän päämääränsä voidaan saavuttaa vain kaikkien tähänastisten yhteiskuntamuotojen väkivaltaisella kumouksella.”

Tässä tarkoituksessa

„Neuvostovaltio riisuu porvariston täydelleen aseista ja keskittää aseet köyhälistön käsiin. Se on aseistetun köyhälistön valtio.”

„Vallankumousliikkeen paisuessa on köyhälistön puolueen tehtävänä johtaa joukot rintamahyökkäykseen porvarillista valtiota vastaan. Tämä saavutetaan joukkotoiminnan järjestämisellä . . . Sellaista joukkotoimintaa ovat: lakot, lakot mielenosoitusten yhteydessä, lakot aseistettujen mielenosoitusten yhteydessä ja vihdoin yleislakko, yhdistettynä aseistettuun kapinaan porvarillista valtiovaltaa vastaan. Tämä taistelun korkein muoto noudattaa sotataidon sääntöjä, edellyttää sotasuunnitelmaa . . . Tämäntapaisen toiminnan välttämättömänä edellytyksenä on laajojen joukkojen järjestely taistelumuodostelmiin . . . ja kumouksellisen työn tehostaminen armeijassa ja laivastossa ”

Nämä lainaukset todistavat sen sovittamattoman ristiriidan, joka vallitsee n.k. porvarillisten tai kapitalististen valtioiden, s.o. maailman kaikkien valtioiden, Neuvostovenäjää lukuunottamatta, ja Neuvostovaltion välillä, koska viimeainittua ei voida perustaa edellisiä hävittämättä. Tämä ohjelma todistaa myös, että neuvostohallitus, samalla kuin se työskentelee Kansainliiton kanssa aseistariisumisen puolesta, todellisuudessa suunnittelee vain yhden väestön osan aseettomaksi tekemistä, jotta toinen osa, köyhälistö, voisi aseistautua eikä enää kohtaisi vakavampaa vastarintaa sinä päivänä, jolloin se neuvostohallituksen suosiollisella avulla asevoimin haluaa ottaa vallan omiin käsiinsä!

Tuntien nyt kommunistisen ohjelman ymmärrämme helposti Neuvostoliiton suunnattomat sotilaalliset ponnistukset, puna-armeijan huomiota herättävän suuruuden, kommunis-

tisen nuorison militarisoimisen, kemiallisen ja ilmasodan mahtavat valmistukset ja niiden „taistelumuodostelmien” järjestelyn toisissa maissa, joita neuvostohallitus niiden lainvastaisuudestakin huolimatta on velvoitettu tukemaan.

Edelläesitetty ohjelma on hyväksytty syysk. 1 p:nä 1928. Miten on tämän jälkeen Litvinovin sopimusta arvosteltava?

III. Teesit taistelusta imperialistisia sotia vastaan ja kommunistien tehtävistä.

Nämä teesit hyväksyttiin samoin syysk. 1 p:nä 1928. Ne antavat neuvostohallituksen virallisen vastauksen muutamaa vielä käsiteltäviin kysymyksiin:

Onko neuvostohallitus aseistariisumisen rehellinen puolustaja?

„Leniniläisyys hylkää kaikki pasifistiset teoriat „sotien poistamisesta” ja näyttää työläismassoille ainoan tien, joka vie päämäärään: kapitalismin kumoaminen . . .” (§ 7).

„*Neuvostohallituksen suhtautuminen - aseistariisumiskysymykseen on Leninin politiikan jatkoa ja hänen oppiensa johdonmukaista käyttöä.*” (§ 62).

Neuvostohallitus julistaa sodan välttämättömyyden ja oman velvollisuutensa valmistaa sitä kaikin voiminsa:

„Sodat köyhälistön ja porvarillisten valtioiden välillä ovat välttämättömiä ja pakollisia . . . Sen vuoksi on Neuvostoliiton köyhälistön ensimmäinen velvollisuus . . . ryhtyä kaikkiin tarpeellisiin poliittisiin, taloudellisiin ja sotilaallisiin valmistuksiin sodan varalta, *vahvistaa puna-armeijaa*, tuota köyhälistön mahtavaa *asetta sotilaallisesti kouluttaa työtätekevien suuret massat*. Imperialististen valtioiden politiikassa on huutava ristiriita suunnattomien varus-

telujen ja imelien rauhanfraasien välillä. Neuvostovaltiossa ei ole mitään sellaista ristiriitaa puolustuksen valmistelun, *vallankumouksellisen sodan valmistelunpa* johdonmukaisen rauhanpolitiikan välillä.” (§ 32).

„Vapaamielinen” tai „vallankumouksellinen” pasifismi vaatii täydellistä aseistariisumista, ei vain porvariston, vaan myöskin köyhälistön, s.t.s. luopumista köyhälistön aseistamisen tunnuksesta ... Köyhälistön aseistamisen tunnuksen korvaaminen aseistariisumisen tunnuksella voi nyt olla vain *vastavallankumouksellinen tunnus.*” (§ 60).

Haluaako neuvostohallitus ylläpitää mailmanrauhaa?

Ei, sillä köyhälistön diktatuuri on perustettu sodan hyväksi.

„Uusi sota herättää henkiin mahtavia kumouksellisia liikkeitä, jotka käsittävät myös Amerikan teollisuustyöläiset, talonpoikien suuret joukot agraari- maissa ja sorrettujen sekä siirtomaakansojen miljoonat. Kapitalismin pulakaudesta — jonka räikein ilmaisu on sota — voi syntyä kumouksellisia joukko- liikkeitäkö *ennenkuin avoin selkkaus puhkeaa.*” (§ 6).

Lenin oli aivan oikeassa, kun hän maailmansodan kokemusten perusteella v. 1922 kirjoitti: „*Sodan julistaminen pannaan on tyhmä fraasi.* Kommunistien on marssittava jokaiseen taantumukselliseen sotaan.” (§ 21).

„On selitettävä . . . työläisten massoille viimeisen maailmansodan kokemukset . . . bolshevikien pää- tunnus on: imperialistisen sodan muuttaminen kansalaissodaksi.” (§ 14). Sodan aikana „*päätunnuk- sena ei saa olla rauha, vaan köyhälistön vallanku- mous.*” (§ 18).

Voiko neuvostohallitus rehellisin mielin allekirjoittaa Kellog-

gin ja Litvinovin sopimukset sekä yhtyä ristiriitojen sovinto-oikeudelliseen ratkaisuun? Teesit vastaavat tähän seuraavasti:

„*Sotien poistaminen tyhjiin fraasien tai sopimusten avulla on taantumuksellinen harhakuva.*” (§ 7).

Neuvostoliiton hallitus on, vaikka se ehdottomasti on sidottu III internationalen VI:n kongressin päätöksiin, kuitenkin allekirjoittanut Kelloggin sopimuksen ja itse ottanut alotteen samanlaiseen Litvinovin sopimukseen. Tämän se on tehnyt siitä huolimatta, että:

„*Köyhälistön valtion rauhanpolitiikka ei mitenkään merkitse neuvostovallan sovinnontekoa kapitalismin kanssa, kuten sosialidemokraatit parjaten valehtelevat ...*” (§ 31).

”*Köyhälistön vallankumoukselliset kansalaissodat porvaristoa vastaan, köyhälistön diktatuurin sodat porvarillisia valtioita vastaan ovat välttämättömiä. Senvuoksi ei köyhälistö suinkaan voi olla jokaista sotaa vastaan.*” (§ 8).

Nämä teesit todistavat, että Neuvostoliitto kaikista sopimuksista välittämättä varaa itselleen oikeuden käydä „köyhälistön sotaa”, s.o. käyttää sotaa politiikkansa välineenä, minkä Kelloggin sopimus (§ 1) nimenomaan kieltää. Esiintyessään Genevessä aseistariisumisen esitaistelijana Neuvostoliiton todellisena päämääränä on valmistaa sotaa,

riisumalla toiset aseista, käyttäen siinä hyväkseen, pasifistisia virtauksia ja maailman rauhankaipuuta itse varustautuen, toisaalta Neuvostoliiton puna-armeijaa suunnattomasti vahvistaen ja toisaalta vallankumouksellisia taistelumuodostelmia muihin maihin järjestäen sekä, valmistamalla kaikkine käytettävissä olevine keinoineen sellaisia olosuhteita, jotka tekevät kansalaisyhteiskunnan, siirtomaakapinat ja vallan väkivaltaisen

anastuksen Neuvostoliiton ulkopuolella mahdolliseksi.

Sen sodan taistelumuodot, jota III. internationale ja siis myös Neuvostoliitto valmistavat, ovat julmemmat kuin minäkään tavallisen kansainvälisen sodan. Luokkasota Venäjällä on aiheuttanut paljon suurempia hävityksiä ja merkinnyt sen kansalle äärettömän paljon syvempiä ja kestävämpiä kärsimyksiä kuin maailmansota konsanaan. Bela Kunin 130 päiväinen kommunistivalta Unkarissa raunioitti tätä maata enemmän kuin suuri sota. Vapaussotamme muistot ovat vielä tuoreita. Ja juuri kansalaissota on siveellisesti mitä jyrkimmin tuomittava, se kun nostattaa saman rodun miehet, saman paikkakunnan asukkaat, jopa saman perheenkin jäsenet toisiaan vastaan, häpäisten elämellisyydellään kaikkea sitä, mitä me olemme oppineet pyhänä pitämään.

Neuvostohallitus voi olla oikeassa, kun se sanoo politiikkansa olevan rauhanpolitiikkaa. Mutta se rauha, jota se tällä sanalla tarkoittaa, ei ole Europan eikä europalaisen kulttuurin rauha, vaan raakalaidiktaturia hävitetyn kulttuurin raunioilla, ja sen tunnuksina ovat aseellinen väkivalta, kansalaisoikeuksien, kansalaisvapauksien ja kansallisen itsemääräämävallan kieltäminen.

IV.

Suomen asema ja sen velvoitus.

»Jälkimaailma!»!

Seiso täällä omalla pohjallasi, äläkä luota vieraseen apuun!» — Ehrensvärdin kirjoitus Suomenlinnan graniitissa.

Tarkastaessamme nykyistä tilannetta Europassa meidän on täytynyt todeta, että rauhan takeet maailmansodan jälkeen, sen sijaan että ne nyt tämän järkyttävien kokemusten

perusteella olisivat lujittuneet, ovatkin kaikin puolin huonompia kuin sen edellä. Vääryys ja väkivalta ovat määränneet valtakuntien nykyiset rajat kansallisuuksia pirstoten. Keskinäisen luottamuksen puute on synnyttänyt varustelukilpailun, joka ivaa Versaillesin rauhan periaatteellisia lupauksia ja rautaisena taakkana painaa maahan sodan köyhdyttämät kansat. Ja idästä nousee myrskypilviä, uhaten maailmaa uudella palolla, joka, jos sen sallitaan syttyä, tulee tuhoamaan vuosisataisen kulttuurimme perustuksiaan myöten, hukuttaen sen ennenkuulumattomiin verivirtoihin. Ja ainoana vastapainona näille synkille näköaloille on meillä vain monimutkaisia kansainvälisiä neuvotteluja, jotka vuosien vieressä tuskin ollenkaan ovat edistyneet — ja toinen toistaan juhlallisempia sopimuksia, joista muutamat jo ovat ennättäneet muuttua palaseksi arvotonta paperia, ja joista muutamat toiset jo alunpitäen ovat petollisessa tarkoituksessa laadittuja.

Mutta tällaisissa olosuhteissa täytyy jokaisen isänmaamme turvallisuudesta huolestuneen kansalaisen levottomin mielin kysyä, mikä on sitten meidän asemamme tässä ristiriitojen aallokossa ja millaisia ne takeet, joihin me voisimme tulevaisuutemme hiekalle rakentamatta perustaa?

Me olemme alkaneet tottua tekemään erotuksen reunavaltioiden ja Suomen välillä ja lukemaan maamme sekä poliittisesti että kulttuurisuhteessa Skandinaviaan kuuluvaksi. Kukaan ei sentään rohkene vetää samanlaisia rajoja meidän sotilaalliselle asemallemme. Jokainen vakavasti ajatteleva myöntäneekään, että idän uhka on meille sama kuin reuna valloillekin, ja tämän uhkan laadun me olemme edellisessä jo riittävästi hahmoitelleet. Suomen sotilaallinen asema on aina ollut ja tulee pysymäänkin toisena kuin Skandinavian maiden.

Ruotsi, Norja ja Tanska ovat Europan uusimmassa historiassa muodostaneet ihmeellisen rauhankeskuksen, jota kaikki suurpolitiikan myrskyt ovat varoen kiertäneet. Niiden

alueellista koskemattomuutta on alettu pitää yleiseuroalaisena intressinä ilman mitään virallisia sopimuksiakaan, joten ne vähitellen ovat siirtymässä Sveitsin kadehdittuun asemaan. Tämä suuri turvallisuuden tunne on nyttemmin saanut ilmaisunsa näiden valtojen sotilaspolitiikassakin. Vuosi vuodelta ne ovat vähentäneet aseellista puolustusvalmiuttaan, ja jos Tanskan nykyisen ministeriön suunnitelmat toteutuvat, tulee tämä maa jo muutamassa vuodessa olemaan, kuten sen pääministerin tyytyväiset sanat kuuluivat „ilman ainoatakaan sotilasta”.

Veisi liian pitkälle tässä ryhtyä arvostelemaan Skandinavian maitten aseistariisumistoimenpiteiden tarkoituksenmukaisuutta. Että Tanskan aikeet ovat ristiriidassa Kansainliiton perussäännön kanssa, on jo aikaisemmin tullut todetuksi. Huomautettakoon ainoastaan, että sekä Tanskan että Ruotsin maailmansodan aikana täytyi lisätä puolustusvalmiuttaan kutsumalla palvelukseen reservin ikäluokkia, ja että kummallakin maalla siitä huolimatta oli hetkiä, jolloin niiden sosialidemokraatitkin levottomina silmäilivät rajoja kohti. On kuitenkin tunnustettava, että kummankin maan sotilaallinen turvallisuus on tämän sodan tuloksena suuresti lisääntynyt. Tanskan entinen mahtava naapuri, Saksa, on vaipunut aseelliseen voimattomuuteen ja Ruotsi on kokonaan vapautunut Venäjän naapuruudesta, Suomen nyt näytellessä sille puskurivaltion osaa.

Vaikka Skandinavian maitten sotilaallinen asema täten on aivan toinen kuin Suomen, ei niiden noudattama puolustuspolitiikka kuitenkaan ole meille merkityksetön. Me emme tosin voi ottaa siitä esimerkkiä, kuten vasemmistolaisemme niin kärkkäästi meille ovat suosittelleet. Heidän mielestään on nimittäin aseistariisuminen länsimaisen kulttuurin korkein ilmaisu ja sellaisena olisi sitä siis noudatettava. Mutta asiahan onkin niin, että tämä kulttuuri on saanut kehitysmahdollisuu-

tensa vain veristen aseitten, ja nimenomaan *Suomen aseitten* suojassa. Puhuuhan meidän historiamme ankaraa kieltään siitä osasta, jota maamme läpi historian aikojen on näytellyt Pohjolan suurissa aseellisissa selkkauksissa. Maamme asema on määrännyt sille raskaan tehtävän europolaisen kulttuurin etuvartiona Skandinaviassa. Ja tätä kulttuuria se edelleenkin suojaa. Itsenäistymisemme ja Venäjän vallankumous eivät ole sen asemaa helpoittaneet.

Olemme nähneet, miten ylittämätön on se kuilu, joka maailmansodassa aukeni idän ja lännen välille — ja jonka oikealle puolelle me itse vain äärimmäisin ponnistuksin pelastuimme. Yhteisymmärrys on mahdoton kahden maailmankatsomuksen välillä, joista toisen korkeimpana uskontona on sammumaton viha toisen kulttuurimuotoja vastaan. Eikä juhlallisinkaan sopimuskirja voi rakentaa rauhansiltaa sinne, missä toisella rannalla kaikin voimin valmistetaan mitä säälimättömintä sotaa toisen pään menoksi.

Vain yksitoista vuotta sitten oli meidän kunniakkaana tehtävänäme padota Europpaa uhkaava tuhotulva Pohjolassa — ja me pysähdytimme sen Rajajoen rannalle. Mutta sen uhka ei vielä ole voitettu. Osoittaahan III:nnen internationaalen ohjelma ja sen teesit, mitkä idän aikomukset ovat. Meidän tehtävämme on siis edelleenkin etuvartiokansan — mutta muuttuneissa olosuhteissa.

Taisteluissamme itää vastaan on meillä läpi vuosisatojen ollut tukeva selkänoja Ruotsin aikaisemmin mahtavassa valtakunnassa. Me emme tosin sieltä aina ole saaneet kaikkea sitä apua, jota me olimme oikeutetut odottamaan. Mutta Ruotsin aineellisen tuen ja sotilaallisen mahdin merkitystä näissä torjuntataisteluissa ei ole väheksyttävä. Nyt on tilanne toinen kuin muinoin. Ruotsin sotilaspolitiikan tuloksena on tämä selkänoja tällä vuosisadalla alkanut ravistua, eikä kaukana näytä olevan se aika, jolloin Ehrensvärdin profeetalliset

sanat Suomenlinnan graniitissa saavat meille ennen arvaamattoman merkityksen. Skandinavian aseet ruostuvat. Vie-raaseen apuun luottamatta on meidän seisottava sillä pohjalla, jonka esi-isämme aikojen aamuna meille valitsivat ja jolla jo kymmenet sukupolvet järkkymättä ovat seisoneet, turvaten tämän maan erämetsistä raivatun kulttuurin jälkipolvien kal-liiksi perinnöksi.

Etuvartioasemamme on siis saanut entistä syvemmän mer-kityksen. Sen sijaan, että Skandinavian maitten aseiden las-keminen olisi meille kehoitus esimerkin noudattamiseen, *lisää* se meidän historiallista edesvastuutamme ja vaikeuttaa tehtäväämme europalaisen sivistyksen äärimmäisellä rinta-malla. Ne, jotka mielellään näkisivät tämän kulttuurimuurin sortuvan ja tuhotulvan vyöryvän ylitsemme, sekä ne, joille siveellisen velvoituksen sanelemat uhraukset merkitsevät vain epämukavaa taakkaa, kiertävät maata ja huutavat, että me emme siihen lainkaan kykene: meitä vastassa seisoo jätti-läinen, joka yhdellä nyrkin iskullaan meidät murskaa. Siis alas aseet, jotka häntä vain ärsyttävät! Leveämpää tietä kadotukseen me emme tosiaankaan voisi löytää, kuin näitä miehiä kuuntelemalla. Mutta kommunistisen internationalen ohjelma sanoo meille myös, *mistä* nämä ehdotukset tulevat ja *ketä* ne palvelevat. Ja kun niihin liittyy yhä jyrkempi vaa-timus *suojeluskuntien* hajoittamisesta, ymmärrämme täydelleen, *mistä* on kysymys: tämän maan häpeällisestä luovutta-misesta hyökkäävälle kommunismille!

Mutta jos tehtävämme on vaikea, ei se suinkaan ole toivo-ton. Monet historialliset esimerkit osoittavat, että pienikin kansa voi menestyksellisesti puolustautua, jos sillä on siihen horjumaton tahto. Asemaamme helpoittaa rajaseutujemme laatu, joka estää suurten sotilaallisten massojen, siis vastusta-jamme voimakkaimman ja itse asiassa ainoan valtin käytön. Ja kaikesta siitä haihattelusta huolimatta, jota niin runsaasti

olemme viime aikoina saaneet kuulla ilma- ja kaasusodan tuhoakkuudesta, on meidän todettava, että

kaikki vakavat sotilaalliset tutkimukset nykyaikaisen sodankäynnin laadusta, jotka mielikuvituksellisiin arveluihin tulevaisuuden kehityksestä vajoamatta pysyttelevät tosiasioiden pohjalla, kaikkien eri aselajien tehoa silmälläpitäen antavat puolustukselle ehdottomat edut hyökkäykseen verrattuna.

Niin paljon kuin tekniikasta ja konearmeijasta nykyaikaisen sodankäynnin yhteydessä puhutaankin, on menestyksen ja voiton tärkein tekijä, *armeijan moraali*, yhä edelleenkin säilyttänyt *ratkaisevan merkityksensä*. Lukemattomia ovat ne tapaukset maailmansodassa, jossa pienenkin joukon vastarinnan murtaminen, edellyttäen että se ei ole kärsinyt teknillistä puutetta, on osoittautunut ylivoimaiseksi tehtäväksi, niin kauan kuin sen *tahto ja usko voittoon on ollut murtumaton*.

Kaiken tämän lisäksi näyttää oma historiamme, että Venäjällä ei milloinkaan ole ollut tilaisuutta keskittää koko voimaansa yksinomaan Suomea vastaan. Ja vaikka me Skandinaviassa jäisimmekin yksinäiseen asemaan puolustustahdon toteuttamisen suhteen, olisi sotilaallisen selkkauksen rajoittuminen yksinomaan Venäjää ja Suomea koskevaksi tulevaisuudessakin vaikeasti ajateltavissa. Vain lyhytnäköinen ja taitamaton suomalainen ulkopolitiikka voisi siihen johtaa. Ilman että me panisimme liiallista painoa kansainvälisten sopimusten merkitykselle, voimme olettaa sodan vaaran meillemkin kasvavan vain ristiriitojen kärjistyessä *laajalla rintamalla*. Se helpottaa meidän asemaamme, mutta samalla se velvoittaa meitä omalta osaltamme tunnollisesti täyttämään ne vaatimukset, jotka tämä kulttuuririntama meille asettaa.

Se kansa, joka ilman armeijaa ja ilman aseita velvollisuutensa ohjaamana rohkein mielin yksitoista vuotta sitten lähti vapaussotaamme ja vei sen voittoon, ei voi tulevaisuudessaakaan pettää historiallista kutsumustaan. Mutta seuraavalla

kerralla se ei tule taistelemaan punaisten järjestymättömiä laumoja vastaan, vaan armeija kohtaa armeijan. Ja sellaisen luomiseen vaaditaan sukupolven harras ja uhrautuva työ. Se, jonka taholta vaarat meitä uhkaavat, ei anna ajan hukkaan kulua, vaan valmistautuu omien sanojensa mukaan yhä voimakkaampaan iskuun, toivoen vastustajansa nukkuvan. Valvokaamme mekin, että puolustustaistelumme, jos sellaista meiltä vaaditaan, ei muutu laiminlyötyjen valmistelujen sodaksi! Itsenäisyytemme turvaaminen vaatii nykypolvelta, että puolustuslaitostamme taloudellisten mahdollisuuksien mukaan lakkaamatta kehitetään isänmaallisen ja kansallisen hengen sekä lujan kurin elähyttämäksi, teknillisesti ja koulutuksellisesti täysin iskuvalmiiksi suojamuuriksi kaikkia ulkoapäin uhkaavia vaaroja vastaan.

Kommunistisen internationalen ohjelma on meille osoittanut, että tämä virallisen rauhan aikana käyttää kaiken tarmonsa maanalaiseen, kapinaa valmistavaan työhön maissa, joiden kanssa Neuvostovalta samaan aikaan ylläpitää mitä ystävällisimpiä suhteita. Sen päämääränä on sodan syttyessä harhaanjohdettujen joukkojen avulla antaa kuolettava tikarin isku taistelevan „porvarillisen” armeijan selkään. Sisäisen järjestyksen ja rauhan voimakkaimpana turvana seisovat suojeluskuntamme yhteisrintamassa rajoille marssivan armeijan kanssa, ja niiden kehittäminen on täten yhtä tärkeätä kuin puolustuslaitoksen.

Kansallinen Kokoomuspuolue on ottanut tinkimättömäksi ohjelmakseen puolustus- ja suojeluskuntalaitoksen tarmokkaan kehittämisen sille tasolle, jota vaaranalaisen asemamme täysi ymmärtäminen ja sen asettamien velvollisuuksien rehellinen myöntäminen edellyttää. Kun asevelvollisten vuotuinen lukumäärä on osoittautunut ennakkolaskelmia pienemmäksi ja näyttää tulevina vuosina erinäisistä syistä vielä nykyisestäänkin laskevan, ei palvelusajan lyhentäminen tällä

hetkellä voi tulla kysymykseen. Maa-armeijan teknillistä varustusta, ilmavoimia ja rannikkopuolustusta on puolustustaistelumme tärkeinä tekijöinä suunnitelmanmukaisesti kehitettävä.

Vasemmiston hyökkäys itsenäisyytemme perusehtoa, kansallista puolustuslaitosta vastaan käy vuosi vuodelta vähä voimakkaammaksi. Sosialidemokraatit haaveilevat jo vaali-voittoa ja sen seurauksena suojeluskuntien loppua sekä armeijamme melkein täydellistä hävittämistä. Kansalainen! Jos tahdot myydä maasi käsiään hykertelevälle kommunistiselle internationalelle, niin anna äänesi vasemmistolle, tai jätä se käyttämättä. Mutta

jos tahtosi on, että tämä maa säilyisi vapaana, onnellisena ja itsenäisenä, niin sinä menet vaaleihinkin näiden tunnusten puolesta, antaen äänesi sille puolueelle, jonka lippuun ne ovat kirjoitetut, Kansalliselle Kokoomuspuolueelle.